

Rozjímanie na pondelok 27. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na pondelok 27.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: láska
nám otvára oči; Ježiš a
Samaritáni; milovať skutkami.

PRI JEDNEJ PRÍLEŽITOSTI sa jeden
zákonník opýtal Ježiša na vzťah
medzi večným životom a láskou k
Bohu a blížnemu. Dobre vedel, že
Mojžišov zákon prikazuje to druhé,
ale existovala diskusia o tom, kto si
zaslúži byť považovaný za „blížneho“
a či sa toto rozlíšenie zhoduje s
príslušnosťou k vyvolenému národu.

Ježiš využil tento dialóg, aby hovoril o láske, ktorá nepozná rozdiely, a urobil to prostredníctvom podobenstva o milosrdnom Samaritánovi.

Príbeh začína mužom, ktorý pri ceste z Jeruzalema do Jericha padol do rúk zlodejov, ktorí ho nechali polomŕtveho. Keď ho na ceste nájdu kňaz a levita, prejdú bez zastavenia, možno aby sa neznečistili jeho krvou; uprednostnili toto pravidlo, spojené s kultom, pred veľkým Božím prikázaním, ktoré chce predovšetkým milosrdenstvo a nie obeť (porov. Mt 9, 13).

Môže to vyvolať dojem, že v srdci toho kňaza alebo aj levitu boli toto pravidlo a logicky vyplývajúca starostlivosť o zraneného človeka v rozpore. Možno si pomysleli: „Buď sa rozhodnem starať sa o kult Boha, alebo sa postarám o tohto človeka“. Keď však necháme, aby láska k

Pánovi a k druhým formovala celý náš život, tieto dilemy zmiznú: „Láska nás skutočne očisťuje od nášho egoizmu, búra múry našej izolácie, otvára oči a pomáha nám objaviť blížneho, ktorý je vedľa nás, toho, ktorý je ďaleko, a tiež celé ľudstvo“[1]. Nakoniec nám dáva pochopiť, že práve starostlivosťou o túto osobu uctieваме Boha: „Ak sa nepriblížim k tomu mužovi, tej žene, tomu dieťaťu, tomu starému mužovi alebo tej starej žene, ktorí trpia, nepriblížim sa k Bohu“[2].

JEŽIŠ vyzýva zákonníka, aby vystúpil zo svojich schém, a ako hrdinu podobenstva predstavuje Samaritána. Samaritáni boli skupinou oddelenou od oficiálneho náboženstva, vzdialenou od čistoty, ktorá obklopovala vyvolený národ, najmä tých, ktorí sa klaňali v

chráme. Samaritán vstupuje na scénu rovnako ako ostatní dvaja cestujúci: prechádza cestou a vidí ťažko zraneného muža. Jeho reakcia je však úplne odlišná: „Bolo mu ho ľúto“ (Lk 25, 33) a pocítil „vlnu súcitu, ktorá mu prenikla do duše“[3].

Možno poslucháči podobenstva boli prekvapení, keď počuli, že to bol Samaritán, kto prejavil súcit; možno si mysleli, že vedia predpovedať, ako by sa v tejto situácii zachoval jeden z nich. Ježiš však chce ukázať, že nemáme redukovať realitu na naše vlastné modely ani škatulkovať ľudí. Evanjelium nám v skutočnosti predstavuje aspoň dve interakcie Krista so Samaritánmi: malomocný, ktorý je vzorom vďačnosti voči Bohu (porov. Lk 17, 11-19), a žena, ktorá sa po stretnutí s Ježišovou živou vodou stáva apoštolkou (porov. Jn 4, 7-30).

Keď sa na druhých pozeráme bez predsudkov, naučíme sa ich milovať

takých, akí sú, a navyše sa obohatíme o ich dary. Tak napodobňujeme lásku Krista, ktorý vždy vidí všetko dobré, čoho sme schopní. Ako povedal svätý Josemaría: „Viera – veľkosť daru Božej lásky – spôsobilá, že všetky rozdiely, všetky bariéry sa zmenšili až zanikli: už nie je rozdiel medzi Židom a Grékom, medzi otrokom a slobodným, medzi mužom a ženou: „lebo všetci ste jedno v Kristovi Ježišovi“ (Gal 3, 28). Toto vedomie a láska k sebe navzájom ako k bratom a sestrám, nad rámec rozdielov rasy, sociálneho postavenia, kultúry, ideológie, je pre kresťanstvo podstatné“[4].

REAKCIA Samaritána z príbehu nezostala len pri dobrom pociť súcitu. Naopak, pustil sa do práce: „Pristúpil k nemu, naliať mu na rany oleja a vína a obviazal mu ich; vyložil

ho na svoje dobytča, zaviezol ho do hostinca a staral sa oň. Na druhý deň vyňal dva denáre, dal ich hostinskému a povedal: *Staraj sa oň, a ak vynaložíš viac, ja ti to zaplatím, keď sa budem vracat'*“ (Lk 10, 34-35).

Samaritán nám ukazuje, že láska sa prejavuje v konkrétnych veciach, vo veľkých i malých gestách.

Prostredníctvom nich vyjadrujeme svoju vôľu pomáhať druhým v ich potrebách a spríjemňovať život tým, ktorí nás obklopujú. Svätý Josemaría nás vyzýval, aby sme svoju lásku konkretizovali, aby nezostala len v slovách, ale aby sa stala skutočnou a hmatateľnou v skutkoch: „Hovorí sa o duši, ktorá keď v modlitbe povedala Pánovi: *Ježišu, milujem ťa!* počula z neba túto odpoveď: *Láska, to sú skutky a nie sladké slová.* Uvažuj, či si azda aj ty nezaslúžiš túto láskavú výčitku“⁵.

Po skončení podobenstva Ježiš položí zákonníkovi otázku: „Čo myslíš, ktorý z tých troch bol bližným tomu, čo padol do rúk zbojníkov?“ A zákonník odpovie: „Ten, čo mu preukázal milosrdenstvo“ (Lk 10, 36-37). Môžeme prosiť Máriu, aby urobila naše srdce citlivejším a aby nám pomohla nájsť ochotu pustiť sa do práce: len tak budeme skutočne „bližnými“.

---

[1] Svätý Ján Pavol II, *Posolstvo na pôstne obdobie 1986*.

[2] František, *Audiencia, 27-IV-2016*.

[3] Joseph Ratzinger, *Ježiš Nazaretský*.

[4] Svätý Josemaría, *Las riquezas de la fe, 2-XI-1969*.

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/pondelok-27-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/pondelok-27-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (11.04.2026)